

9. PECH EN PANNEN

(Bijna) iedereen heeft in zijn leven wel eens pech gehad, een tegenslag of een klein ongeval. Iets wat voor de persoon in kwestie onaangenaam is, maar bij anderen eerder de lachlust opwekt. Het kan evengoed iets heel onschuldigs zijn, zodat men er zelf ook moet om lachen. Ik herinner me zo enkele plezierige belevenissen van mijn vrouw. Ik vertel ze graag omdat Kris de situatie, zelfs voor ze het zelf goed besepte, meestal op een elegante wijze wist op te lossen.

Het eerste voorval ligt al ver in de nevelen van de tijd gehuld, in een tijd namelijk waarin het voor een dame nog gebruikelijk en chic was rond te paraderen met handschoenen, zelfs in de zomer. Het gebeurde dus op zo een zomerdag. De laatste hand was gelegd aan de uiterlijke verzorging en mijn allerliefste wou even langs lopen in een lingeriezaak een paar straten verder om er een paar slippjes te kopen. Aangezien de maatgrootte in de verschillende landen waar vrouwenlingerie werd gefabriceerd, niet gestandaardiseerd was, moesten de slippjes met het oog op hun juiste maat gemonsterd worden. Normaal gezien houdt de verkoopster dan het broekje opengespreid aan de band en de klant trekt aan het kruis. Dit laatste vereist echter dat de handen van de klant vrij zijn. Daarom legde mijn vrouw haar handtas en haar handschoenen op de toonbank en concentreerde zich volledig op de broekjes, die natuurlijk niet te wijd en ook niet te smal mochten zijn. Nadat enkele exemplaren aan alle esthetische en andere minder belangrijke criteria hadden voldaan, kwam het tot een aankoop. Bij het afrekenen viel het oog van mijn vrouw plots op twee stoffen handschoenen, alleen ... het waren helemaal geen handschoenen, het waren twee zwarte sokken van mij. Snel nam ze de zozegde handschoenen vast, stopte ze in haar handtas en nam er daarna haar portefeuille uit. We zijn nooit te weten gekomen of de verkoopster er iets van gemerkt had of gewoon in staat was geweest haar lachspieren voldoende in bedwang te houden om haar klant het blozen te besparen.

Het volgende verhaal diende zich ongeveer tien jaar later aan. We woonden nu in Duitsland en de auto had een belangrijke plaats in ons leven ingenomen. We hadden allebei een rijbewijs, doch mijn vrouw had een veel sportievere rijstijl. Enkele malen per week beschikte ze over de wagen om inkopen te doen of om vriendinnen te bezoeken. Uit mijn vaderland had ik een plastieken mapje meegebracht en dat bevond zich altijd in het opbergvak van het portier. In België ontvangt men immers documenten die men als chauffeur altijd in de wagen moet hebben. Op een avond, toen we aan het eten waren, zei mijn vrouw heel fier dat ze door de politie was tegengehouden, maar dat ze de situatie perfect de baas was geweest. Ze had het vensterraampje naar beneden gedraaid en toen de politieagent haar papieren vroeg, had ze hem gewoon de plastieken map uit het portier overhandigd. Hij opende het mapje, keek er een tijdje naar en staarde dan

de knappe autobestuurster aan. Nadien had hij alles weer netjes dichtgeklapt en gezegd dat alles in orde was en ze kon voortrijden. Toen ik dat hoorde, sloeg ik krom van het lachen. In deze map zat helemaal niets anders dan enkele oude, vergeelde boorddocumenten van een Belgische verzekeringsmaatschappij, die zelfs in België niet meer als geldig konden worden beschouwd. Daarbij kwam nog dat we reeds lange tijd een Duitse nummerplaat hadden. Ik moest wel toegeven dat mijn vrouw zich hier prachtig uit de slag getrokken had, bij mij zou de agent in gelijkaardige omstandigheden geen begrip getoond hebben.

Van pech werd mijn lieve echtgenote ook niet gespaard. Die trof onze kleine familie in 1979 bij een vakantie op het eiland Ibiza. Monique, de Zwitserse vriendin van mijn vrouw, was op hetzelfde moment met het hele gezin op Formentera, het kleinste en minder bekende eiland van de Balearen waartoe ook Mallorca behoort. We hadden telefonisch contact opgenomen en zouden een volledige dag samen op Formentera doorbrengen. Toen mijn vrouw en ik er met de veerboot vanuit Ibiza arriveerden, stond Jean, de man van Monique, ons op te wachten met een gehuurde, kleine open Jeep. Het was een zeer mooie en warme dag, maar aangezien Formentera heel klein is, kan een koel zeebriesje de opkomende hitte zelfs tot in de kleinste hoekjes van het eiland doen veranderen in een aangename frisheid. We reden van de haven naar het strand met het fijne zand en de vermaarde, hoge en helgroene golven. 's Middags aten we in een prieeltje en tussen de twee dochters van Monique en onze zoon was alles koek en ei, iets wat niet altijd vanzelfsprekend is bij nakomelingen tussen zes en tien jaar. In de namiddag bezochten we nog de vuurtoren op een klein, hoog rotsplateau aan het andere eind van het eiland. 's Avonds beëindigden we zonder haast ons bezoek in het restaurant van het hotel, waar Monique en haar familie verbleven. De terugvaart naar Ibiza was toch pas om 19 uur. Om half zeven die avond bracht Jean ons dus weer naar de haven, maar hij kon nu niet tot bij de kaai rijden. De straat was versperd. Met wat handbagage en onze rugzak trokken we dan maar te voet naar de plaats waar we 's morgens de veerboot hadden verlaten. Maar er klopte iets niet: we zagen geen boten en op de kaai viel niemand te bespeuren. Wat was er hier gebeurd? We liepen tot bij de steiger en zagen daar een bord hangen met de heen- en terugvaartijden met bestemming Ibiza. Klaarblijkelijk had de boot reeds om 18 uur het anker gelicht en de eerstvolgende afvaart zou pas de dag nadien om negen uur in de ochtend zijn. Tot overmaat van ramp hadden we het nummer en het adres van het hotel niet waar we die avond gegeten hadden. We konden dus ook de hulp van onze vrienden niet inroepen. Het gebied rond de haven was klein, niet toeristisch en lag er totaal verlaten bij. Geen meeuw, geen mus, niets! Niet in de verste verte was er een hotel te bespeuren om te overnachten. We wandelden dan maar terug hopen op een wonder. Toen we weer in de bewoonde wereld kwamen, speurden we elke voorgevel en toegangspoort af op zoek naar een bordje dat ons de weg kon tonen naar een verborgen overnachtingsmogelijkheid. Misschien bevond er zich

hier of daar een pied-à-terre voor vissers, tolbeambten en voor mensen zoals wij die toevallig de nacht op Formentera moesten doorbrengen. In de eerste kroegen die we tegenkwamen en die niet als hotel te boek stonden, werden we doorgestuurd. Met gebaren en woorden, waarschijnlijk in het Catalaans, werd ons duidelijk gemaakt dat we er niet konden overnachten. In de derde kroeg echter hadden we geluk. Blijkbaar waren we er de enige gasten en hadden de kamers al een tijdje geen logés meer gezien. Men moest de kamer nog in orde brengen, het bedlinnen verversen dus. Terwijl ze daar mee bezig waren, dronken we wat zoals dat hoort in een kroeg. Toen we dan de kamer binnenkwamen, waaiden de gordijnen ons tegemoet. De vensters stonden immers wijd open om de broei-erige hitte wat te verdrijven. We lieten er onze rugzak achter en vluchtten naar buiten voor het volgende half uur. Tegen acht uur echter waren er geen alternatieven meer en trokken we onze kamer in, die nauwelijks koeler was geworden. Er stonden drie enkele bedden en ieder koos er zich een. We hadden geen nachtkledij bij en bloot in bed gaan was geen optie, daar onze zoon er ook was. Nauwelijks waren we gaan liggen of de muggen zoemden ons om de oren. Het was duidelijk: de vensters moesten dicht. Een paar nachtvlinders konden snel worden doodgeslagen, maar de muggen bleven ons de hele nacht lang plagen. Tegen vier uur in de ochtend had ik de meeste van die beestjes al wel kunnen plat kloppen, maar allemaal heb ik ze niet kunnen onschadelijk maken. Het viel ons dan ook niet moeilijk om zeven uur op te staan, op de verdieping een toilet op te zoeken en ons wat te verfrissen aan een wastafel op de gang. Na een eenvoudig ontbijt in een ondanks alles gastvrije sfeer, begaven we ons dan volledig bedekt met muggenbeten en krabbend naar de veerboot, die precies om negen uur naar Ibiza afvoer.

Ook ik persoonlijk heb al enkele malen pech gehad. Tussen 1978 en 1981 bevond ik mij beroepshalve twee dagen per maand in Parijs. Zo een reis was een routinezaak. Ik vloog dan van Frankfurt am Main naar de luchthaven 'Charles De Gaulle' in Parijs. Daar stapte ik over op een pendelbus die me naar de Air Terminal 'Les Invalides' bracht, waar ik de taxi nam naar een klein en goedkoop hotel dat echter zelden hetzelfde was als dat van de maand ervoor. Na twee dagen werd deze hele procedure weer doorlopen, maar dan in omgekeerde volgorde. En net bij zo een terugreis trad er eens een probleem op. Ik had in de Air Terminal een kaartje gekocht voor de pendelbus naar de luchthaven. De bus bereikte de luchthaven zonder noemenswaardige vertraging. Ik begaf me op weg naar de balie en wilde meteen inchecken, toen ik vaststelde dat ik nog wel mijn vliegtuigticket en mijn kredietkaart in de hand had, maar dat mijn portefeuille was verdwenen. In de Air Terminal had ik nog betaald met een briefje van tien Franse frank dat ik uit mijn portefeuille had gehaald. Misschien had ik die op de bus achtergelaten. Ik haastte me naar de bushalte, de bus stond er nog. Ik legde de chauffeur uit wat mijn probleem was en die hielp mij met het zoeken op alle plaatsen van de bus waar ik zou kunnen geweest zijn. Van mijn portefeuille

echter geen spoor. Ik was volledig van de kaart. Waarschijnlijk had een zakkenroller mijn portefeuille gejat toen ik een buskaartje kocht in de Air Terminal. Er bleef mij niets anders over dan de vlucht vooruit. Ik stapte weer naar de balie op de luchthaven en verzocht de bediende mij toch maar in te checken, hoewel ik mijn identiteitspapieren niet kon tonen. Deze telefoneerde met een hogergeplaatste en aangezien ik slechts handbagage mee had, kon dat inchecken onder voorbehoud. De volgende horde was de pascontrole die toen nog overal in de Europese unie werd gehouden, als men van het ene land naar het andere vloog. Ik had naast mijn vliegtuigticket en mijn kredietkaart ook nog een boardingkaart. Na een lange uitleg moest ik gaan wachten naast het politieloket tot de meeste reizigers de controle gepasseerd waren. Twee politiemensen waren daar aanwezig en spoedig kwam en nog een derde bij. Samen bespraken ze blijkbaar mijn 'geval' en na een paar minuten kwam er een beambte naar me toe, gaf me de drie stukken terug die hij voordien had ingehouden en verzocht me de handbagage op de loopband voor de x-stralencontrole te leggen. Ik mocht meevliegen. Blijkbaar was men blij een man zonder papieren over de grens te kunnen zetten, zonder dat dit officieel door de verantwoordelijke overheden moest georganiseerd worden. In Frankfurt was men natuurlijk niet zo blij en moest ik bij de pascontrole weer aan de kant. Hier moest ik echter wachten tot alle passagiers van verschillende vluchten gecontroleerd waren. Het was ondertussen al half elf 's avonds geworden en twee douaniers namen me mee naar een kamer. Daar gingen ze allebei achter een hoge lessenaar zitten, terwijl ik als (letterlijk) kleine man beneden voor hen stond. Ze luisterden aandachtig naar mijn verhaal en bestudeerden mijn vliegtuigticket en mijn boardingkaart. Ze wilden weten of ik een rijbewijs of toch tenminste een lidmaatschapskaart met foto van een of ander club of vereniging bij me had. Spijtig genoeg zat ook mijn rijbewijs bij de gestolen portefeuille en lid van een club was ik niet. Kon ik dan bewijzen dat ik werkelijk Luc Fraiture was, was nu hun vraag. Een beetje naïef stelde ik voor mijn vrouw te bellen of een collega erbij te halen. 'Nee, nee, dat telt niet. Zoiets kan men afspreken', was het antwoord van de beampten. 'Welke nationaliteit heeft u dan?', vroegen ze. Toen ze vernamen dat ik een Belg was, wilden ze mij naar Brussel doorsturen. Ik zei hen echter dat ik in deze zaak ook in Brussel niet kon duidelijk maken dat ik Luc Fraiture was. Daar kwam nog bij dat ik in België geen domicilie meer had. Ik woonde goed en wel in Duitsland. Zo ging dat nog een half uur door tot de beampten van de nachtploeg gingen overnemen. Dat was mijn geluk, daar de twee douaniers mijn geval moesten zien opgelost te krijgen voor ze naar huis konden gaan. En als ze me Duitsland niet binnenlieten, waren ze genoodzaakt overuren te kloppen om de geijkte administratieve rompslomp af te werken. In de plaats kwam de vraag: 'Wie zou u dan willen opnemen?' Voor een getrouwde man is het antwoord in de meeste gevallen eenvoudig: 'Mijn vrouw zal zich zeker graag over mij ontfermen.' De beslissende vraag die men reeds een kwartier vroeger had kunnen stellen was dan: 'En heeft u thuis geen document met een foto erop dat als identificatie kan

dienen?’ Ik herinnerde me dat ik nog een legitimatiebewijs van het Belgisch leger had met daarop niet alleen een foto, maar ook mijn vingerafdrukken. Dat was nu plotseling vertrouwenswaardig en voldoende bewijsmateriaal. Ze wuifden me weg, namen hun kepie en gingen net als ik naar huis. Zes weken later, nadat ik alle documenten al lang terug had, kreeg ik mijn portefeuille toegestuurd van de Belgische ambassade. Geen enkel bankbriefje ontbrak. Ik had de portefeuille gewoon laten liggen bij het kopen van het buskaartje in de Air Terminal ‘Les Invalides’.

Nog eens tien jaar later gebeurde het dat mijn vrouw, mijn veertienjarige zoon en ikzelf ons klaarmaakten voor een vlucht naar Londen. Ik moest voor mijn beroep in de Britse hoofdstad zijn en mijn familie kon meevliegen tegen een verminderd tarief. Ze konden zelfs mee gebruik maken van de dienstwagen. Gepakt en gezakt stonden we in de hal waar de chauffeur van onze firma ons moest komen afhalen. Hij kwam eraan en ik bukte mij om een tas op te heffen en zie! Waarschijnlijk door de vrijgekomen titanenkracht scheurde de naad van mijn broek in het kruis van voor tot van achter. Alleen ik had het opgemerkt, daar een regenmantel die split in mijn broek perfect camoufleerde. Ik wou echter zekerheid hebben hieromtrent en verzocht het kleine groepje even te kijken of mijn vrees gegrond was. Een lachsalvo was het duidelijke antwoord. Een verdere verklaring was niet meer nodig. Als mijn familie er niet bij was geweest, had ik het vertrek voor deze zakenreis moeten verschuiven, daar ik zelden een reservebroek meenam voor een reis van een paar dagen. Nu waren er echter reservebroeken in de grote valies die ik tot grote vrees van mijn vrouw moest doorwoelen. De netjes gestreken vrouwenblouses voor de avondjes uit in Londen waren nu niet meer zo netjes. Wat verder waren er herentoiletten die als omkleedhokje konden gebruikt worden. Ik was er met de schrik vanaf gekomen, want stel het je voor dat zoiets gebeurt als men voor een bord staat in aanwezigheid van alle collega’s. Een stift valt op de grond, je wil die oprapen en .... dan gebeurt het! Wat dan?

Tegenslag met kledij is voor iedereen altijd wel een bron van leedvermaak geweest. We hadden ons nog niet verzoend met de trend om slechts vuile jeansbroeken en uitgezakte truien te dragen. Andere kledij is wel vatbaarder voor schade allerhande, maar als een jeansbroek plots op de enkels zakt, wordt het een even pijnlijke situatie. Als we ons weer eens tien jaar verder in de tijd verplaatsen, komen we bij de volgende gebeurtenis. Ik reed met echtgenote en enkele gasten op een warme en zonnige zondag naar een restaurant. Bij deze gelegenheid had Kris zich in een smalle, zwarte rok gewurmd die haar eigenlijk zeer goed stond. Voor het restaurant moest mijn mooie echtgenote aan de passagierszijde van de wagen uitstappen en ik hield de deur voor haar open. Het rokje was echter niet bestand tegen haar sportieve zwier en erotische rondingen en de knoop op de band van de rok sprong eraf. De rok viel op de grond. Die

scène duurde slechts enkele honderdsten van een seconde en onze gasten hadden het zelfs niet eens gemerkt. Met een hand sexy op de heupen stapte Kris zelfbewust het restaurant binnen. Zo bij de pinken was mijn vrouw nu eenmaal.